

Sygn. akt I C 197/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa D. J.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA w W. na rzecz powoda D. J. kwotę 29.321,31 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta dwadzieścia jeden złotych 31/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.324,98 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia w dniu 21 października 2014 r. powód D. J. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) SA z/s w W. pozew o zapłatę kwoty 50.033,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz kosztów ustanowienia pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strona pozwana przyjęła na siebie odpowiedzialność za szkodę w pojeździe m-ki M. (...) nr rej, (...) należącym do powoda. Szkada wystąpiła w dniu 13.05.2014 r. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała i wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 39.600,47 zł. Wysokość wypłaconego odszkodowania została ustalona w oparciu o kalkulację naprawy nr (...) sporządzoną w systemie A.. Powód nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu techniki motoryzacyjnej i aby zweryfikować prawidłowość i rzetelność tej kalkulacji naprawy zlecił rzeczoznawcy M. M. (1) opracowanie prywatnej opinii na okoliczność wyceny kosztów naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda. Rzeczoznawca po dokonaniu oględzin pojazdu powoda oraz dokładnym sfotografowaniu zakresu uszkodzeń, sporządził szczegółową opinię nr (...), z której wynika, że strona pozwana zaniżyła o 30 pozycji liczbę części do wymiany, wartość części zakwalifikowanych do wymiany, koszty robocizny i koszty lakierowania. Prywatny rzeczoznawca wyliczył, że faktyczny koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku równa się kwocie 72.026,06 zł, nie zaś ustalonej przez stronę pozwaną kwoty 39.600,47 zł. Powód uznał dotychczas wypłacone odszkodowanie za znacznie zaniżone, bowiem nie pozwoliłoby ono na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku. Powód za pośrednictwem pełnomocnika pismem z dnia 13.08.2014 r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 14.08.2014 r. wezwał ją do zapłaty dalszego odszkodowania w kwocie 50.033,04 zł w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, wskazując szczegółowo kwoty składające się na żadaną wysokość odszkodowania, załączając ww. prywatną opinię rzeczoznawcy M. M. oraz faktury VAT . Strona pozwana pismem z dnia 09.09.2014 r. odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania.

Powód wskazał, że na żadaną pozwem kwotę składają się:

- kwota 32.425,59 zł stanowiąca różnicę pomiędzy faktycznie niezbędnym kosztem przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku wynoszącym, zgodnie z prywatną opinią sporządzoną na zlecenie powoda kwotę 72.026,06 zł a zaniżonym przez stronę pozwaną odszkodowaniem w kwocie 39.600,47 zł,

- kwota 15.055,20 zł tytułem zwrotu poniesionego przez poszkodowanego kosztu najmu pojazdu zastępczego o klasie tożsamej dla pojazdu poszkodowanego za okres od dnia 14 maja 2014 r. do 16 czerwca 2014 r.; na skutek znacznych uszkodzeń w pojeździe, będących następstwem wypadku, za który odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi pozwany, powód utracił możliwość korzystania ze swego samochodu; w tej sytuacji już w dniu wystąpienia szkody powód był uprawniony do najęcia pojazdu zastępczego o porównywalnym standardzie tj. marki M. (...); powód wskazał przy tym, że okresem za który przysługuje mu zwrot kosztów pojazdu zastępczego powinien być okres, w którym poszkodowany faktycznie nie może używać własnego pojazdu, a zatem mając na uwadze, że w dniu 07.07.2013 r. zostało wypłacone zaniżone odszkodowanie, powód miałby pełne prawo najmować pojazd zastępczy do dnia uzyskania pełnego odszkodowania wyrównującego uszczerbek w jego majątku;

- kwota 615 zł tytułem zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy M. M. jako kosztu niezbędnego do celowego dochodzenia pełnego odszkodowania od strony pozwanej, gdyż powód nie jest profesjonalistą i nie posiada wiedzy fachowej z zakresu techniki motoryzacyjnej, a w związku z tym nie mógł samodzielnie ocenić, czy pozwany wyliczył rzetelnie koszty naprawy jego pojazdu;

- kwota 1.937 zł tytułem zwrotu kosztu przygotowania pojazdu do oględzin i parkingu na terenie (...) M. (...) jako kosztu pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym z wyrządzoną powodowi szkodą.

Powód wskazał że żąda zapłaty odsetek ustawowych od dnia 29.08.2014 r. tj. od dnia następującego po dniu, w którym pozwanemu upłynął wyznaczony pismem z dnia 13.08.2014 r. termin zapłaty.

Postanowieniem z dnia 15.01.2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana wskazała, że bezspornym jest, że strona pozwana w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 13.05.2013 r. w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda; jednak strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do wysokości. Strona pozwana wskazała, że w toku likwidacji szkody wypłaciła na rzecz powoda kwotę 39.600,47 zł odszkodowania za naprawę samochodu.

W kwestii dodatkowego roszczenia tj. za wynajem oraz przygotowanie pojazdu do oględzin, parkowanie strona pozwana wystąpiła do powoda z mailem z dnia 08.08.2014 r. i później pismem i mailem z dnia 11.09.2014 r. o uzupełnienie akt szkody o dodatkowe dokumenty oraz wyjaśnienia w tym zakresie informując, że przystąpi do rozpatrzenia tych roszczeń po otrzymaniu tych dokumentów, jednak powód nie udzielił na to wezwanie odpowiedzi ani nie przesłał żądanych dokumentów. Na wypadek zatem uwzględnienia tych należności strona pozwana podniosła, że nie są zasadne odsetki od ww. żądania, bowiem nie była ona w opóźnieniu.

Strona pozwana zakwestionowała sam fakt wynajmu pojazdu, okres wynajmu pojazdu oraz wysokość stawki za jeden dzień wynajmu pojazdu oraz konieczność ponoszenia opłaty za przygotowanie auta do oględzin i parking pojazdu w (...). Zdaniem strony pozwanej stawka za wynajem pojazdu wynikająca z faktury VAT nr (...) tj. 360 zł netto jest zawyżona, jak również nieuzasadniony jest okres wynajmu, bowiem wykracza on poza czas naprawy auta. Strona pozwana zarzuciła, że powód nie udowodnił, że zapłacił kwotę 15.055,20 zł za wynajem samochodu osobowego M. (...)

od M. P. (1) prowadzącego Lider (...). Poza tym w ofercie wynajmu samochodu tej firmy nie ma takiego samochodu, jaki miał wynająć powód.

Zdaniem strony pozwanej wypłacona dotąd kwota odszkodowania odpowiada kosztom naprawy wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnych dla dokonania naprawy. Powoływana przez powoda opinia prywatnego rzeczoznawcy jest wyłącznie dokumentem prywatnym z ograniczeniami dowodowymi z art. 245 Kpc i strona pozwana kwestionuje ustalenia wynikające z jej treści. Kalkulacja ta zawiera zawyżone stawki materiałów oraz robocizny.

Bezpodstawne jest zdaniem strony pozwanej również roszczenie powoda o zwrot kosztów sporządzenia opinii przez prywatnego rzeczoznawcę w kwocie 615 zł, gdyż zdaniem strony pozwanej nie jest to normalne następstwo szkody oraz nie stanowi kosztu zapobieżenia zwiększeniu szkody ani niezbędnego kosztu obrony ani też zastępstwa procesowego.

Również zdaniem strony pozwanej nie mają również uzasadnienia roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania, skoro strona pozwana nie była i nie jest w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 Kc, bowiem strona pozwana zlikwidowała szkodę w przepisany terminie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 13.05.2014 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki M. (...) nr rej. (...) należącym do powoda. Bezsporny był także fakt ponoszenia przez stronę pozwaną odpowiedzialności co do zasady wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 13.05.2014 r., w związku z istniejącą pomiędzy nią a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 14.05.2014 r., a strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody, w wyniku którego w oparciu o kalkulację naprawy nr (...) wypłaciła powodowi w dniu 07 lipca 2014 r. kwotę 39.600,47 zł tytułem odszkodowania tj. kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed ww. wypadku komunikacyjnego.

(bezsporne a nadto: potwierdzenie przelewu – k.6, dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt).

Powód nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu techniki motoryzacyjnej i w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez stronę pozwaną, zlecił sporządzenie opinii i kalkulacji naprawy ww. pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu M. M. (1), z której wynikało, że strona pozwana zaniżyła o 30 pozycji liczbę części do wymiany, wartość części zakwalifikowanych do wymiany, koszty robocizny i koszty lakierowania, a faktyczny koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku równa się kwocie 72.026,06 zł. Tytułem tej opinii i kalkulacji naprawy powód poniósł koszt 615 zł na podstawie faktury VAT nr (...).

Dowód: - opinia nr (...) – k. 51-113

- faktura VAT nr (...) – k.14

- przesłuchanie powoda - nośnik zapisu k. 130

Na skutek znacznych uszkodzeń w pojeździe, będących następstwem wypadku z 13.05.2014 r. powód utracił możliwość korzystania ze swego samochodu, którym dojeżdżał codziennie w celach prywatnych z miejsca zamieszkania w K. do W. i w okresie od dnia 14 maja 2014 r. do 16 czerwca 2014 r. (34 doby, przy stawce 360 zł netto) najmował pojazd zastępczy w firmie (...) w postaci samochodu osobowego m-ki M. (...) nr rej. (...) i poniósł z tego tytułu koszt w wysokości 15.055,20 zł.

Dowód: - odpis faktury VAT nr (...) – k.13

- zeznania świadka M. P. – nośnik zapisu k. 139

- przesłuchanie powoda - nośnik zapisu k. 130

Powód uznał po wypadku z 13.05.2014 r., że najodpowiedniejszym miejscem do przechowywania pojazdu będzie autoryzowana stacja obsługi ((...)) marki M. (...), gdzie samochód został przewieziony na zlecenie powoda w celu jego oględzin. Powód zlecił autoryzowanej stacji obsługi – firmie (...) Sp. z o.o. przygotowanie uszkodzonego pojazdu do oględzin oraz parkowanie pojazdu w (...) ponosząc z tego tytułu koszt w wysokości 1.937,25 zł.

Dowód: - faktura VAT nr (...) – k.15,

- dowód wpłaty z dnia 10.07.2014 r. – k.16

Pojazd powoda został naprawiony w ciągu około miesiąca czasu od dnia wypadku metodą gospodarczą w warsztatach wybranych przez powoda za pomocą oryginalnych części. W miejscach uszkodzonych w kolizji z dnia 13.05.2014 r. znajdowały się oryginalne części pojazdu.

Dowód: - przesłuchanie powoda - nośnik zapisu k. 130

Powód za pośrednictwem pełnomocnika pismem z dnia 13.08.2014 r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 14.08.2014 r. wezwał ją do zapłaty dalszego odszkodowania w kwocie 50.033,04 zł w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, wskazując szczegółowo kwoty składające się na żadaną wysokość odszkodowania, będące tożsamymi kwotami z dochodzonymi w pozwie w niniejszej sprawie, szczegółowo – jak w pozwie – uzasadniając swoje stanowisko oraz załączając ww. prywatną opinię rzeczoznawcy M. M. oraz fakturę VAT nr (...) za sporządzenie tej opinii, fakturę VAT nr (...) za wynajem pojazdu zastępczego, oraz fakturę VAT nr (...) tytułem zwrotu kosztu przygotowania pojazdu do oględzin i parkingu na terenie (...). Strona pozwana pismem z dnia 09.09.2014 r. odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód: - odpis przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 13.08.2014 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia stronie pozwanej – k.7-11

- odpis pisma str. pozwanej z 09.09.2014 r.- k.12

- dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt

W wyniku kolizji z dnia 13.05.2014 r. wymianie w uszkodzonym pojeździe powoda podlega: wzmocnienie tablicy rejestracyjnej, wykładzina zderzaka przedniego, wzmocnienie środkowe zderzaka przedniego, odbojnik przedni lewy, odbojnik przedni prawy, odbojnik przedni środkowy, czujnik parkowania przedni środkowy lewy, czujnik parkowania przedni środkowy prawy, wiązka przewodów zderzaka przedniego, krata wlotu powietrza, lampa jazdy dziennej przednia prawa, poprzeczka przednia dolna, listwa ozdobna drzwi tylnych lewych, wykładzina zderzaka tylnego, prowadnica zderzaka tylnego lewa, prowadnica zderzaka tylnego prawa, listwa ozdobna tylna lewa, listwa ozdobna tylna prawa, listwa ozdobna tylna zderzaka, wspornik lewy zderzaka tylnego, wspornik prawy zderzaka tylnego, poprzeczka zderzaka tylnego, czujnik parkowania tylny zewnętrzny lewy, czujnik parkowania tylny zewnętrzny prawy, czujnik parkowania tylny środkowy lewy, czujnik parkowania tylny środkowy prawy, wiązka przewodów zderzaka tylnego, poszycie tyłu dolne, pokrywa tylna, uszczelka pokrywy tylnej, zamek pokrywy tylnej, zamek pokrywy bagażnika, osłona uchwytu, listwa chwytu pokrywy tylnej, M. gwiazda tylna, lampa tylna zewnętrzna lewa, lampa tylna zewnętrzna prawa, lampa tylna wewnętrzna lewa, lampa tylna wewnętrzna prawa, błotnik tylny lewy, wygłuszenie górne ściany bocznej lewej, wygłuszenie górne ściany bocznej prawej, wygłuszenie dolne ściany bocznej lewej, wygłuszenie dolne ściany bocznej prawej, wnęka koła zapasowego, wypełnienie lewe ściany bocznej, kondensator układu klimatyzacji, wykładzina wewnętrzna lewa bagażnika, wykładzina wewnętrzna blachy tyłu, prowadnica powietrza dolotowego chłodnicy, kierownica powietrza, chłodnica, chłodnica oleju skrzyni biegów i układu kierowniczego, chłodnica powietrza doładowanego, wykładzina przednia, osłona rury końcowej lewa, osłona rury końcowej prawa.

Naprawa wymaga przeprowadzenia również odpowiednich robót według stawek godzinowych stosowanych w warsztatach mechanicznych dla terenu zamieszkania powoda – za prace blacharsko-mechaniczne – 100 zł netto, a za prace lakiernicze – 110 zł netto za jedną roboczogodzinę. Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 13.05.2014 r. z zastosowaniem do naprawy nowych części z logo producenta pojazdu wynosi 57.433,58 zł brutto (z podatkiem VAT). Wykonanie naprawy pojazdu powoda w ww. zakresie jest ekonomicznie uzasadnione. Nie ujawniło się, by pojazd powoda przed ww. kolizją posiadał inne części zamienne niż te, z jakimi opuścił fabrykę, a zatem należy przywrócić rzecz uszkodzoną do stanu poprzedniego przez zamontowanie oryginalnych części. Brak jest też podstaw do dokonywania potrąceń z uwagi na wystąpienie ewentualnych wcześniejszych uszkodzeń samochodu. Naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych oryginalnych jest zgodna z technologią przewidzianą przez wytwórcę samochodu, nie powodując jego utraty wartości rynkowej i pozwala przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody.

Naprawie, zamiast wymiany, podlegają reflektor przedni lewy i reflektor przedni prawy, gdyż producent samochodu przewidział możliwość naprawy reflektora w przypadku uszkodzenia mocowań obudowy (co miało miejsce w niniejszej sprawie) i taką metodę zastosowano w sporządzonej kalkulacji szacunkowych kosztów naprawy. Obtarcia powierzchni zewnętrznej reflektora są tak nieznaczne, że można je usunąć obecnie stosowanymi metodami napraw powierzchni wykonanych z tworzyw sztucznych.

Zakwalifikowanie obu reflektorów przednich do wymiany na stronie drugiej opinii biegłego w pozycji nr 11 i 12 było omyłką. W kalkulacji naprawy stanowiącej integralną część opinii biegłego oba reflektory zostały już prawidłowo zakwalifikowane do naprawy (zestaw naprawczy), a nie do wymiany. M. M. (3) jako jedna z pierwszych przewidziała zestaw naprawczy i jest to zgodne z technologią naprawy M.; jest to obecnie stosowane w autoryzowanych serwisach naprawy i pod względem technicznym naprawiany pojazd nic nie traci, a nawet nieco zyskuje, gdyż światła są wówczas bardziej stabilne nawet w porównaniu z mocowaniem fabrycznym. Zastosowanie zestawu naprawczego ma miejsce, jak w niniejszej sprawie, w razie uszkodzenia mocowania reflektorów, nie ma zastosowania w przypadku uszkodzenia elementu świetlnego, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

W razie natomiast przyjęcia, że uzasadniona jest wymiana reflektorów przednich lewego i prawego całkowity koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z 13.05.2014 r. wyniósłby wówczas 68.512,32 zł.

Pierwsza kalkulacja kosztów naprawy została sporządzona w dniu 26.05.2014 r. i po tym okresie można było zamówić części zamienne i przystąpić do naprawy. Średni czas oczekiwania na dostawę oryginalnych części to 4 dni robocze. Wyliczony w oparciu o kalkulację naprawy czas technologiczny naprawy to 61,68 godzin; przyjmując 8-godzinny dzień pracy i zakładając 5-dniowy tydzień pracy należy przyjąć, że naprawa trwała 10 dni. Sumując czas, który powinien upłynąć od momentu zaistnienia szkody do chwili jej zakończenia, wynajęcie samochodu zastępczego było zasadne przez co najmniej 28 dni. Stawka najmu pojazdu zastępczego w klasie uszkodzonego pojazdu powoda, przy najmie dłuższym niż dwa tygodnie, wynosi 260 zł netto (319,80 zł brutto).

Dowód: - opinia K. M. biegłego sądowego przy SO we Wrocławiu z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz kalkulacji kosztów napraw powypadkowych – k.146-158 ,

- opinie uzupełniające – k.174, 179, 197-205

- wyjaśnienia ustne biegłego do opinii – nośnik zapisu - k. 208,

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby

konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. W opinii i w opiniach uzupełniających oraz w wyjaśnieniach ustnych do opinii w niniejszej sprawie biegły podtrzymując konkluzje swojej opinii przekonywująco odniósł się do zastrzeżeń składanych przez strony i wyjaśnił pozorne rozbieżności w jej treści.

Na marginesie należy zauważyć jedynie, że choć słuszny okazał się zarzut strony pozwanej, że kalkulacja wykonana na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym nie może stanowić w nim rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CRN 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony, to jak się okazało kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda pokrywała się w znacznym stopniu (a w wariancie z wymianą reflektorów – prawie w całości) z opinią biegłego sądowego sporządzoną w niniejszej sprawie w zakresie kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia z dnia 13.05.2014 r.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Bezsporny w niniejszej sprawie był sposób likwidacji szkody powoda w jego pojeździe, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem,

że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 13.05.2014 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 13.05.2014 r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Podzielając w pełni to stanowisko, Sąd nie przychylił się do stanowiska, iż szkodę faktycznie poniesioną przez poszkodowanego miałby stanowić, o ile naprawa została dokonana, poniesiony przez poszkodowanego koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie” przez poszkodowanego wyłączałaby możliwość żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z 19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności.

W ocenie Sądu biegły sądowy w swojej opinii prawidłowo dokonał określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów. W ocenie Sądu uzasadnione jest przyjęcie kosztów naprawy pojazdu powoda w wersji podstawowej opinii, tj. przy przyjęciu, że uszkodzone części w postaci obu reflektorów przednich podlegają naprawie, a nie wymianie. Biegły wyjaśnił bowiem, że marka M. jako jedna z pierwszych przewidziała zestaw naprawczy odnośnie uszkodzeń obudowy reflektorów, jak w niniejszej sprawie, i jest to zgodne z technologią naprawy M.; jest to obecnie stosowane w autoryzowanych serwisach naprawy i pod względem technicznym naprawiany pojazd nic nie traci. Zastosowanie zestawu naprawczego ma miejsce, jak w niniejszej sprawie, w razie uszkodzenia mocowania reflektorów. Nie zachodzi bowiem w niniejszej sprawie uszkodzenie elementu świetlnego reflektorów, w której to sytuacji zestaw naprawczy nie miałby zastosowania, a reflektory podlegałyby wymianie, a nie naprawie. Nadto wskazać należy, że zgodnie z § 2 art. 363 Kc jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, a powód nie wykazał zaistnienia jakichś szczególnych okoliczności wymagających przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 13.05.2014 r. wynosi 57.433,58 zł brutto. Wobec faktu, że z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed tej kolizji strona pozwana wypłaciła dotąd powodowi kwotę 39.600,47 zł brutto,

powód zasadnie mógł domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty 17.833,11 zł, zasądzonej w ramach ogólnej kwoty 29.321,31 zł w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda. W pozostałym zakresie odnośnie tej części roszczenia powództwo podlegało oddaleniu.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem przywrócenia pojazdu powoda do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 13.05.2014 r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powodowi kwotę 615 zł, zawierającą się również w ramach ogólnej kwoty 29.321,31 zł, stanowiącą koszt brutto kalkulacji naprawy pojazdu powoda, wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 Kc. Sąd uznał, iż zlecenie przez powoda rzeczoznawcy samochodowemu wykonania kalkulacji dla powoda było obiektywnie uzasadnione, albowiem powód nie posiada wiedzy specjalistycznej w zakresie wyceny szkód pojeździe, a wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, z której wynikało, że strona pozwana pierwotnie zaniżyła koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z 13.05.2014 r., znalazła potwierdzenie w znacznej części prawie w opinii biegłego sądowego, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej kalkulacji poniesiony przez powoda powinien być wliczony do odszkodowania należnego powodowi. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części również co do zwrotu powodowi kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w okresie po kolizji z dnia 13.05.2014 r.

Strona pozwana wprawdzie co do zasady nie odmawiała powodowi prawa do odszkodowania co do tej postaci szkody, lecz w okolicznościach niniejszej sprawy kwestionowała sam fakt wynajmu pojazdu, okres wynajmu pojazdu oraz wysokość stawki za jeden dzień wynajmu pojazdu, twierdząc że powód nie wykazał tych okoliczności. Sąd nie podzielił większości tych zastrzeżeń strony pozwanej.

W orzecznictwie sądowym ugruntowane jest, niekwestionowane zresztą przez stronę pozwaną w niniejszej sprawie, stanowisko, zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (tak m.in. wyrok SN z 08.09.2004 r. IV CK 672/03, opubl. w Lex nr 146324). W najnowszym orzecznictwie sądowym wyrażono też wprost jednoznaczny pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (tak uchwała SN z 17.11.2011 r. III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul.SN 2011/11/5, G.Prawna (...)). Za właściwy okres, za który przysługuje poszkodowanemu zwrot kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego należy natomiast uznać czas rzeczywistej naprawy z uwzględnieniem elementów procesu likwidacji szkody, co ma swoje uzasadnienie nie tylko w zasadzie pełnego odszkodowania, wynikającej z wyżej cytowanego przepisu art. 361 § 2 Kc, lecz również wynika z zasługującego na aprobatę poglądu wyrażonego w orzecznictwie sądowym, zgodnie z którym jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, LEX nr 145121, Biul.SN 2005/3/11).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego powód bez wątpienia wynajmował pojazd zastępczy po wypadku z 13.05.2014 r., co wynika nie tylko z dowodu w postaci faktury VAT za wynajem ale również z osobowych źródeł dowodowych: zeznań świadka M. P. (1) oraz przesłuchania powoda. Dlatego fakt, że w momencie dokonywania

przez stronę pozwaną wydruku ze strony internetowej firmy (...) samochód o klasie uszkodzonego pojazdu powoda nie był wymieniony jako składnik floty samochodów oferowanych do wynajmu nie może świadczyć sam w sobie o okoliczności przeciwnej. W ocenie Sądu należy również przyjąć w niniejszej sprawie, że powód mógł zasadnie żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres 34 dni, tj. za okres od 14 maja 2014 r. do 16 czerwca 2014 r. włącznie, tj. za okres rzeczywistej naprawy pojazdu poszkodowanego od momentu jego uszkodzenia do momentu jego naprawienia. Z ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, że w tym czasie powód rzeczywiście korzystał z pojazdu zastępczego na zasadzie czasowego najmu, a nadto, że w tym czasie trwała naprawa pojazdu powoda, a czasokres jej trwania należy ocenić jako uzasadniony okolicznościami niniejszej sprawy. Wprawdzie z opinii biegłego wynika, że suma czasu niezbędnego do przeprowadzenia naprawy wynosiła 28 dni, jednak nie sposób nie zauważyć, że wyliczenia biegłego mają charakter teoretyczny i należy je przyjmować jako wyliczenie „nie mniej niż” i oceniać z uwzględnieniem okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza że wyliczenia te są bardzo zbliżone z rzeczywistym czasem naprawy podawanym i wykazanym przez powoda, a wynoszącym 34 doby.

Natomiast w zakresie wysokości należności powoda z tytułu szkody z powodu konieczności najmu pojazdu zastępczego nie sposób było zdaniem Sądu podzielić w całości stanowiska powoda. W ocenie Sądu powód błędnie przyjmował, że przedłożona przez nią faktura na okoliczność kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowi decydujący dowód na tę okoliczność. W procedurze cywilnej nie obowiązuje bowiem zasada tzw. legalnej oceny dowodów przyznająca danym środkom dowodowym status wyłącznego dowodu na daną okoliczność. Nadto strona pozwana zarzucała w niniejszym postępowaniu że stawka wskazana przez powoda jest wygórowana i nie odpowiada wartościom rynkowym. Strona pozwana mogła zatem w ocenie Sądu skutecznie domagać się ustalenia ww. spornej okoliczności w drodze opinii biegłego. W ocenie Sądu należy przyjąć, że należność powoda z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego winna wynosić 10.873,20 zł, obliczona jako iloczyn 34 dób i stawki 319,80 zł brutto, wynikającej z opinii biegłego). Należność ta zawiera się również w ramach zasądzonej ogólnej kwoty 29.321,31 zł w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda. W pozostałym zakresie odnośnie tej części roszczenia powództwo podlegało oddaleniu.

Nie podlegał bowiem też uwzględnieniu w zasądzonej kwocie poniesiony przez powoda koszt w kwocie 1.937 zł tytułem przygotowania pojazdu do oględzin i parkingu na terenie (...). Należy bowiem ocenić, że poniesienie tego wydatku przez powoda nie pozostaje w tzw. bezpośrednim związku przyczynowym ze szkoda, przewidzianym w art. 361 § 1 Kc. Zgodnie bowiem z tym przepisem zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, i o ile koszty najmu pojazdu zastępczego należy co do zasady uznać za pozostające w takim związku ze szkoda, to różnego rodzaju opłaty dodatkowe (a za takie należy przyjąć ww. koszt) już w ocenie Sądu w takim bezpośrednim związku przyczynowym nie pozostają, nie mieszcząc się również w obowiązku minimalizacji szkody przez poszkodowanego. Jak wynika bowiem z ustalonego stanu faktycznego decyzja o zleceniu przygotowania pojazdu po wypadku do oględzin pracownikom (...) i parkowanie tam pojazdu powoda miało charakter arbitralnej decyzji powoda, nie uzasadnionej okolicznościami niniejszej sprawy.

O odsetkach od zasądzonej w ramach łącznej kwoty 29.321,31 sumy tytułem zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z 13.05.2014 r., liczonych od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, Sąd orzekł mając na uwadze granice żądania pozwu oraz w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Żądanie zapłaty odsetek tytułem ustalonego w stanie faktycznym uzupełniającego zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z dnia 13.05.2014 r. było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powodowi całej należnej mu z tego tytułu kwoty w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy.

Natomiast na podstawie art. 481 Kc w zw. z art. 455 Kc zasadne było żądanie odsetek ustawowych od kwot ustalonych w stanie faktycznym: zwrotu zasadnych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego i zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez prywatnego rzeczoznawcę, wobec ich zgłoszenia stronie pozwanej pismem z 13.08.2014 r. doręczonym w dniu 14.08.2014 r. z zakreśleniem 14-dniowego terminu na zapłatę tych należności. Nie można przy tym podzielić stanowiska strony pozwanej, że odnośnie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego nie pozostaje ona w opóźnieniu,

gdyż już w wezwaniu przedsądowym z 13.08.2014 r. powód szczegółowo – w zasadzie identycznie jak w pozwie w niniejszej sprawie - sformułował swoje roszczenie w tym zakresie (podobnie jak i w przypadku pozostałych części roszczenia) oraz załączył dokumentację stanowiącą podstawę jego dochodzenia i na tej podstawie strona pozwana w terminie określonym w ww. wezwaniu mogła i powinna była zweryfikować stanowisko powoda i ewentualnie wypłacić bezsporną część należności na rzecz powoda, a jeśli tego nie zrobiła, to konsekwencją tego było popadnięcie jej w stan opóźnienia z zapłatą co najmniej ww. kwoty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 Kpc dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, mając na uwadze że powództwo okazało się zasadne w 60 % dochodzonej łącznie kwoty. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 2.324,98 zł stanowi różnicę 60 % celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc kosztów procesu poniesionych powoda (na które składały się kwota 2.502 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 3.600 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika powoda będącego adwokatem oraz 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 698,12 zł sfinansowanego z zaliczki powoda, a więc w sumie kwota 60 % z 6.620,88 zł = 3.972,53 zł) i kwotą 40 % celowych kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną (na które składała się kwota 3.600 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika strony pozwanej będącego radcą prawnym, kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 698,12 zł sfinansowanego z zaliczki powoda a więc w sumie kwota 40 % z 4.118,88 zł = 1.647,55 zł).

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.